

योएलचे पुस्तक आणि लाओदिकेया सेव्हन्थ-डे अँडव्हेंटिस्ट मंडळी - क्रमांक तीस

Jeff Pippenger
2026-01-16

क्रमांक तीस

मत्तयाच्या पुस्तकातील मशीही परिपूर्तीमध्ये अंतकाळाच्या समयाची मार्गखूण, संदेशाचे औपचारिकीकरण होत असल्याची मार्गखूण, 9/11 या मार्गखुणीचे दोन साक्षीदार—एक लाओदिकीया यांसाठीच्या अंतर्गत संदेशाचा साक्षीदार आणि दुसरा इस्लामच्या दहशतवादाच्या बाह्य संदेशाचा साक्षीदार—यांचा समावेश होतो. 9/11 ही मार्गखूण मत्तयातील बारा मशीही परिपूर्तीपैकी दोनद्वारे दर्शविली जाते, हे उचित आहे; कारण 9/11 मध्ये दुसऱ्या देवदूताचा संदेश अंतर्भूत आहे, जिथे नेहमीच द्विगुणीकरण असते. 18 जुलै 2020 रोजीचा मृत्यू ही आम्ही विचारात घेतलेली पाचवी मार्गखूण होती; त्यानंतर जुलै 2023 मधील अरण्यातील आवाज ही सहावी होती, आणि 2024 मधील पुनरुत्थान हे सातवे होते. आठवी मशीही परिपूर्ती म्हणजे मध्यरात्रीची हाक.

आठवा मशीही मार्गचिन्ह म्हणजे मध्यरात्रीची हाक होय.

हे सर्व यासाठी घडले, की संदेष्ट्याद्वारे सांगितलेले वचन पूर्ण व्हावे, असे म्हणत: सियोनच्या कन्येला सांगा, पाहा, तुझा राजा तुझ्याकडे येत आहे, नम्र, आणि गाढवीवर, तसेच गाढवीच्या पिल्लावर, म्हणजेच तिच्या शिंगरावर, बसलेला. मत्तय 21:4, 5.

भविष्यवाणी

हे सियोनकन्ये, फार आनंद कर; हे यरुशलेमकन्ये, जयघोष कर: पाहा, तुझा राजा तुझ्याकडे येत आहे; तो न्यायी आहे, आणि तारण घेऊन येणारा आहे; तो नम्र आहे, आणि गाढवावर, म्हणजे गाढवीच्या पिल्लावर आरूढ झालेला आहे. जखऱ्या ९:९.

“पाचशे वर्षांपूर्वी, प्रभुने जखऱ्या संदेष्ट्याद्वारे असे जाहीर केले होते, ‘हे सियोनकन्ये, फार आनंद कर; हे यरुशलेमकन्ये, जयघोष कर. पाहा, तुझा राजा तुझ्याकडे येत आहे. तो न्यायी आहे, आणि तारण घेऊन येणारा आहे; नम्र आहे, आणि गाढवावर, होय, गाढवीच्या पिल्लावर स्वार होऊन येत आहे.’ [Zechariah 9:9.] जर शिष्यांना हे उमगले असते की ख्रिस्त न्यायनिवाड्याकडे आणि मृत्यूकडे जात आहे, तर ते ही भविष्यवाणी पूर्ण करू शकले नसते.”

“याच प्रकारे, मिलर आणि त्याचे सहकारी यांनी भविष्यवाणीची पूर्तता केली, आणि प्रेरणेने जगाला दिला जावा असे पूर्वीच सांगितलेला संदेश दिला; परंतु त्यांच्या निराशेकडे निर्देश करणाऱ्या आणि प्रभु येण्यापूर्वी सर्व राष्ट्रांना प्रचारिला जावा असा दुसरा संदेश सादर करणाऱ्या भविष्यवाण्या त्यांनी पूर्णपणे समजल्या असत्या, तर ते तो संदेश देऊ शकले नसते. पहिल्या आणि दुसऱ्या देवदूतांचे संदेश योग्य वेळी देण्यात आले, आणि देवाने त्यांच्या द्वारे जे कार्य साध्य करावयाचे ठरविले होते ते त्यांनी पूर्ण केले.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सि, ४०५.

ख्रिस्ताच्या विजयप्रवेशाच्या इतिहासाशी, तसेच १८४४ मधील मध्यरात्रीच्या आक्रोशाच्या संदेशाच्या घोषणेच्या समांतर इतिहासाशी, देवाच्या भविष्यवाणीपर वचनाविषयीचा गैरसमज निगडित होता. एक लाख चव्वेचाळीस हजारांनी “त्यांच्या निराशेकडे निर्देश करणाऱ्या भविष्यवाण्या” समजून घेणे आवश्यक आहे. प्रकटीकरण दहामध्ये योहानास पूर्वीच सांगण्यात आले आहे की, त्याच्या तोंडात गोड असणाऱ्या त्या लहान पुस्तकाचा संदेश कडू होईल.

“आपल्या भूतकाळातील इतिहासात प्रभुने आपले ज्या रीतीने मार्गदर्शन केले आहे आणि आपल्याला जे शिक्षण दिले आहे, ते आपण विसरलो तरच, भविष्यासंबंधी आपल्याला भय बाळगण्यास कारण आहे; अन्यथा भय बाळगण्यास काहीच कारण नाही.” Life Sketches, 196.

भूतकाळातील “प्रभूचे मार्गदर्शन” इतर दैवी प्रबोधनात्मक कृतींबरोबर असे दर्शविले जाते की, आकड्यांतील एका चुकीवर त्याचा हात झाक घालून होता; कारण मिलेराइटांना त्यांची निराशा आधीच समजणे योग्य नव्हते, जसे शिष्यांना कूसावरील त्यांच्या निराशेतील सर्व घटक समजणे योग्य नव्हते. परंतु मध्यरात्रीच्या घोषणेच्या जाहीरनाम्याचा इतिहास हा स्वर्गाकडे नेणारा तोच प्रकाश म्हणून ओळखला जातो, आणि हे एलेन व्हाइट यांच्या अगदी पहिल्या दृष्टांतात नमूद केलेले आहे. एक लाख चव्वेचाळीस हजारांनी शिष्यांची आणि मिलेराइटांची निराशा समजून घेतली पाहिजे. त्या प्रकाशाला नाकारणे म्हणजे त्या मार्गावरून खाली पडणे होय.

“मार्गाच्या आरंभी त्यांच्या मागे एक तेजस्वी प्रकाश स्थापन करण्यात आला होता, ज्याला एका देवदूताने मला ‘मध्यरात्रीचा पुकार’ असे सांगितले. हा प्रकाश संपूर्ण मार्गावर पसरून चमकत होता आणि त्यांच्या पावलांसाठी प्रकाश देत होता, जेणेकरून ते ठेचकाळू नयेत.”

“जर त्यांनी आपली दृष्टी आपल्या समोरच असलेल्या आणि त्यांना त्या नगराकडे नेत असलेल्या येशूवर स्थिर ठेवली, तर ते सुरक्षित होते. परंतु लवकरच काही जण थकले, आणि म्हणाले की ते नगर अजून फार दूर आहे, आणि त्यांना वाटले होते की ते यापूर्वीच त्यात प्रवेश केले असते. तेव्हा येशू आपला गौरवशाली उजवा हात उंचावून त्यांना धीर देई, आणि त्याच्या हातापासून एक प्रकाश प्रकट होई, जो त्या आगमन-समूहावर लहरत राहिला, आणि त्यांनी ‘अललेलूया!’ असा जयघोष केला. इतर काहींनी त्यांच्या मागील प्रकाशाला उतावळेपणाने नाकारले, आणि असे म्हटले की इतक्या दूरपर्यंत त्यांना बाहेर काढणारा देव नव्हता. त्यांच्या मागील प्रकाश विझला, आणि त्यांचे पाय पूर्ण अंधारात राहिले; मग ते ठेचकाळले, लक्षाचे व येशूचे दर्शन त्यांना राहिले नाही, आणि ते त्या मार्गावरून खाली पडून अर्धस्थित अंधकारमय व दुष्ट जगात कोसळले.” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

आठवे मार्गचिन्ह म्हणजे मध्यरात्रीची हाक होय, जी ख्रिस्ताच्या यरुशलेममध्ये झालेल्या विजयी प्रवेशाद्वारे प्रतिरूपित केली आहे.

“मध्यरात्रीची हाक ही इतकी युक्तिवादाने पुढे नेली गेली नव्हती, जरी पवित्र शास्त्रातील पुरावा स्पष्ट व निर्णायक होता. तिच्याबरोबर अशी एक प्रवर्तक शक्ती होती की तिने आत्म्यास हलवून सोडले. तेथे संशय नव्हता, प्रश्नोत्तर नव्हते. ख्रिस्ताच्या यरुशलेममध्ये विजयप्रवेशाच्या प्रसंगी, सण पाळण्यासाठी देशाच्या सर्व भागांतून जमलेले लोक ऑलिव्ह पर्वताकडे लोटले गेले; आणि येशूला सोबत करणाऱ्या त्या गर्दीत ते सामील झाले तेव्हा, त्यांनी त्या क्षणाची प्रेरणा आत्मसात केली, आणि ‘परमेश्वराच्या नावाने जो येतो तो धन्य आहे!’ [मत्तय 21:9.] या घोषणेला अधिक बळ दिले. त्याच प्रकारे अॅडव्हेंटिस्ट सभांकडे जमलेले अविश्वासी—काही जिज्ञासेपोटी, तर काही केवळ उपहास करण्यासाठी—‘पाहा, वर येत आहे!’ या संदेशाबरोबर असलेली खात्री देणारी शक्ती अनुभवू लागले.” Spirit of Prophecy, volume 4, 250, 251.

उत्तरकाळी शहाणी कुमारी होण्यासाठी, भविष्यसूचक आवश्यकतेनुसार त्या शहाण्या कुमारींना एक निराशा अनुभवावी लागेल, आणि तीच पुढे दृष्टांतातील विलंबकाळाला आरंभ करून देईल. विलंबकाळाचा अनुभव नसल्यास, तुम्ही ना शहाणी कुमारी आहात ना मूर्ख कुमारी.

“मत्तय 25 मधील दहा कुमारींचा दृष्टांत देखील अॅडव्हेंटिस्ट लोकांच्या अनुभवाचे चित्रण करतो.” The Great Controversy, 393.

कोणत्याही प्रकारे असो, अखेरच्या दिवसांतील शहाण्या कुमारिकांना 19 एप्रिल, 1844 यास समांतर असा एक निराशेचा अनुभव येणे आवश्यक आहे, कारण दृष्टांतातील अनुभव हाच त्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचा अनुभव आहे, ज्यांना योहानाने प्रकटीकरणात कुमारिका म्हणून ओळखले आहे.

हे ते आहेत ज्यांनी स्त्रियांबरोबर स्वतःला अपवित्र केले नाही; कारण ते कुमार आहेत. हे ते आहेत जे कोकन्याच्या मागे तो जिथे कुठे जातो तिथे जातात. हे मनुष्यमधून विकत घेतले गेले, देवासाठी आणि कोकन्यासाठी प्रथमफळे म्हणून. प्रकटीकरण 14:4.

ख्रिस्ताच्या किती दृष्टांतांना प्रत्यक्ष आणि विशेष रीतीने अक्षरशः पूर्ण झालेले असे ओळखले गेले आहे? प्रत्येक दृष्टांत अक्षरशः पूर्ण होईल, परंतु दहा कुमारिकांचा दृष्टांत विशेषतः भूतकाळात आणि भविष्यकाळात “अक्षरशः” पूर्ण झालेला म्हणून मांडला आहे. त्याची तुलना तिसऱ्या देवदूताशी केली आहे, जो 1844 पासून पुढे मिखाएल उभा राहण्यापर्यंत आणि मानवी कृपाकाल समाप्त होईपर्यंत वर्तमान सत्य म्हणून टिकून राहणार आहे.

“दहा कुमारिकांच्या दृष्टांताकडे माझे अनेकदा लक्ष वेधले जाते; त्यांपैकी पाच शहाण्या होत्या आणि पाच मूर्ख. हा दृष्टांत अक्षरशः पूर्ण झाला आहे आणि होणारही आहे, कारण त्याचा या काळाशी विशेष संबंध आहे; आणि तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाप्रमाणे, तो पूर्ण झाला आहे व काळाच्या समाप्तीपर्यंत वर्तमान सत्य म्हणून पुढेही राहील.” Review and Herald, August 19, 1890.

काळाच्या समाप्तीपर्यंत, दहा कुमारिकांची दृष्टान्तकथा वर्तमान सत्य आहे, आणि मध्यरात्रीचा घोष पुन्हा अक्षरशः पूर्ण होईल.

“दुष्टतेत, फसवणुकीत व भ्रमात, अगदी मृत्यूच्या सावलीत पडलेले एक जग आहे,—झोपलेले, झोपलेले. त्यांना जागे करण्यासाठी आत्म्याची प्रसववेदना कोण भोगत आहे? कोणता आवाज त्यांच्यापर्यंत पोहोचू शकतो? माझे मन भविष्यकाळाकडे नेले गेले, जेव्हा संकेत दिला जाईल. ‘पाहा, वर येत आहे; त्याला भेटण्यासाठी बाहेर पडा.’ परंतु काहींनी आपल्या दिव्यांना पुन्हा भरता यावे म्हणून तेल मिळविणे उशिरा केलेले असेल, आणि फार उशिरा त्यांना आढळेल की जे चरित्र तेलाद्वारे दर्शविले जाते, ते हस्तांतरित करता येण्याजोगे नाही.” Review and Herald, February 11, 1896.

एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या चळवळीमध्ये मध्यरात्रीचा पुकार हा क्षितिजावरील पुढील मार्गचिन्ह आहे. त्या मार्गचिन्हास रविवारीच्या कायद्यापूर्वी विश्वासूविरुद्ध सुरू होणारा छळ संलग्न आहे. तो छळ बाह्य आहे, आणि आंतरिकही आहे; आणि त्या आंतरिक छळामध्ये दोन वेगवेगळी प्रतीके समाविष्ट आहेत. त्या प्रतीकांपैकी एक यहुदा आहे, आणि दुसरे महासभा आहे.

नववा मेस्सियानिक मार्गचिन्ह म्हणजे ३० रुपयांच्या चांदीसाठी केलेला विश्वासघात

तेव्हा यिर्मया संदेश्याद्वारे सांगितले गेलेले पूर्ण झाले, असे की, “आणि त्यांनी तीस रुपयांची नाणी घेतली, ज्याची किंमत ठरविण्यात आली होती त्याची ती किंमत, ज्याला इस्राएलच्या संततीतील लोकांनी किंमत लावली होती; आणि ती त्यांनी कुंभाराच्या शेतासाठी दिली, जसे प्रभुने मला नियुक्त केले होते.” मत्तय 27:9, 10.

भविष्यवाणी

आणि मी त्यांना म्हणालो, जर तुम्हांस योग्य वाटत असेल, तर माझी मजुरी मला द्या; आणि नसेल, तर तसेच राहू द्या. मग त्यांनी माझ्या मजुरीसाठी तीस रुपयांची नाणी तोलून दिली. आणि परमेश्वर मला म्हणाला, ती कुंभाराकडे फेकून दे; त्यांनी माझे जे मूल्य ठरविले, ते किती उत्तम मूल्य! मग मी ती तीस रुपयांची नाणी घेतली, आणि परमेश्वराच्या मंदिरात कुंभाराकडे फेकून दिली. जखन्या 11:12, 13.

यहुदाचा विश्वासघात हा बनावट याजकांच्या विश्वासघाताचे प्रतिनिधित्व करतो, कारण ३० ही संख्या याजकांच्या वयाचे प्रतिनिधित्व करते. याजक, जे लेवीदेखील आहेत, ते कराराच्या दूताद्वारे सोने व चांदीप्रमाणे शुद्ध केले जातात. यहुदाला मिळालेली चांदीची तीस नाणी रविवारी कायद्याच्या वेळी खोट्या याजकांच्या शुद्धीकरणाचे प्रतिनिधित्व करतात; जरी यहुदा क्रूसाच्या अगोदरच मरण पावला, तरी तो तोच दिवस होता. यहुदा हा महासभेचे प्रतीक नाही; तो अशा व्यक्तीचे प्रतीक आहे, ज्याला ख्रिस्ताच्या शिष्यांमध्ये समजले जात होते.

ख्रिस्ताचा शिष्य म्हणून, तुम्ही येशूच्या अभिषेकाचे शिष्य होता. त्याच्या बाप्तिस्म्याच्या वेळी झालेल्या अभिषेकाने येशूचे नाव बदलून येशू ख्रिस्त असे झाले, कारण “ख्रिस्त” याचा अर्थ — अभिषिक्त. त्या वेळी त्याचे नाव बदलले, कारण मग त्याने अनेकांबरोबर एक आठवड्यासाठी करार दृढ करावयाचा होता, आणि करारसंबंधाचे एक प्रमुख चिन्ह म्हणजे बदललेले नाव होय. येशूला त्याच्या बाप्तिस्म्याच्या वेळी सामर्थ्याचा अभिषेक झाला. ख्रिस्ताचा शिष्य असणे म्हणजे त्याच्या बाप्तिस्म्याचा शिष्य असणे होय. त्याच्या बाप्तिस्म्याच्या वेळीच त्याला सामर्थ्याचा अभिषेक झाला. मत्तय 16:18 मध्ये पेत्राने केलेले विधान ख्रिस्ती धर्मशास्त्रीय जगतात “ख्रिस्ती अंगीकार” म्हणून ओळखले जाते. ते धर्मशास्त्रज्ञ आणि विद्वान यांच्यात चर्चेसाठी असलेल्या महान विषयांपैकी एक आहे. सर्वसाधारणपणे, धर्मशास्त्रज्ञ आणि विद्वान यांच्या चर्चेत एखादी अशी गोष्ट अधोरेखित होते की जी कदाचित काहीच, किंवा अल्प महत्त्वाची असते; तरीही मुद्दा हा कायम राहतो की, ख्रिस्ती धर्म असे समजतो की जेव्हा येशूचा अभिषेक झाला, तेव्हा तो मशीहा झाला.

तो त्यांना म्हणाला, “पण तुम्ही मला कोण म्हणता?” तेव्हा शिमोन पेत्राने उत्तर देऊन म्हटले, “तू ख्रिस्त आहेस, जिवंत देवाचा पुत्र.” मत्तय 16:15, 16.

पेत्राचे मूळ नावच त्या सत्याचा निर्देश करीत होते, कारण शिमोन बारयोना याचा अर्थ “पारव्याचा संदेश ऐकणारा” असा होतो; आणि तोच त्याच्या बाप्तिस्म्याचा संदेश होता. त्याचे बाप्तिस्मा 9/11 शी सुसंगत आहे, आणि यहुदा त्यांचे प्रतिनिधित्व करतो ज्यांनी एखाद्या टप्प्यावर 9/11 विषयीची समज असल्याचा अंगीकार केला होता, परंतु मार्गक्रमणात ते आपला मार्ग हरवून बसतात. यहुदा हा सनहेद्रीनचे प्रतीक नाही, कारण ते लाओदिकीयेच्या सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट चर्चेचे प्रतिनिधित्व करतात. यहुदाने सनहेद्रीनकरिता साक्ष पुरविली, परंतु सनहेद्रीनच्या बंडखोरीचे प्रतीकवाद यहुदाच्या बंडखोरीपेक्षा भिन्न आहे. सनहेद्रीनची बंडखोरी पुढील स्वप्नात व्यक्त केली आहे.

“मी माझी लिखाणे गोळा केली, आणि आम्ही आमच्या प्रवासाला निघालो. वाटेत आम्ही ऑरेंज येथे दोन सभा घेतल्या आणि मंडळीला त्याचा लाभ झाला व तिला उत्तेजन मिळाले, याचा पुरावा आम्हांस दिसला. प्रभूच्या आत्म्यामुळे आम्ही स्वतःही ताजेतवाने झालो. त्या रात्री मी स्वप्नात पाहिले की मी बॅटल क्रीक येथे आहे व दाराजवळील बाजूच्या काचेतून बाहेर पाहत आहे; तेव्हा मी दोन-दोन जणांची एक मंडळी घराकडे चालत येताना पाहिली. ते कठोर व ठाम दिसत होते. मी त्यांना चांगले ओळखत होते आणि त्यांचे स्वागत करण्यासाठी बैठकखोलीचे दार उघडण्यास वळले, पण पुन्हा एकदा पाहावे असे मला वाटले. ते दृश्य बदलले होते. आता त्या मंडळीचे रूप कॅथलिक मिरवणुकीसारखे दिसत होते. एकाच्या हातात क्रूस होता, तर दुसऱ्याच्या हातात एक काठी होती. आणि ते जवळ येत असता, काठी धारण करणाऱ्याने घराभोवती एक वर्तुळ काढले आणि तीन वेळा म्हणाला: ‘हे घर निषिद्ध ठरविण्यात आले आहे. येथील मालमत्ता जप्त केली पाहिजे. त्यांनी आमच्या पवित्र संघटनेविरुद्ध बोलले आहे.’ भयाने मी ग्रासली गेले, आणि मी घरातून धावत उत्तरेकडील दाराने बाहेर पडले; तेव्हा मी स्वतःला एका समूहाच्या मध्यभागी आढळले, ज्यांपैकी काहींना मी ओळखत होते, पण विश्वासघात होईल या भीतीने मी त्यांच्याशी एक शब्दही बोलण्याचे धाडस केले नाही. मी अशी एखादी निर्जन जागा शोधण्याचा प्रयत्न केला, जिथे मी रडू व प्रार्थना करू शकेन, आणि जिथे मी जिकडे वळून तिकडे उत्सुक, चौकस नजरा मला भेटणार नाहीत. मी वारंवार म्हणत होते: ‘मला हे फक्त समजू तरी शकले असते! त्यांनी मला सांगितलेच तर, मी काय बोलले आहे किंवा मी काय केले आहे!’”

“आमची मालमत्ता जप्त केली जात असल्याचे मी पाहिले तेव्हा मी फार रडले व पुष्कळ प्रार्थना केली. माझ्या सभोवतालच्या लोकांच्या नजरेतून माझ्याबद्दल सहानुभूती किंवा दया वाचण्याचा मी प्रयत्न केला; आणि ज्यांना मी असे समजत होते की, इतरांकडून पाहिले जाण्याची भीती नसती तर ते माझ्याशी बोलले असते व मला धीर दिला असता, अशा कित्येकांच्या मुखमुद्रा मी निरखून पाहिल्या. गर्दीतून निसटून जाण्याचा मी एक प्रयत्न केला; परंतु माझ्यावर लक्ष ठेवले जात आहे हे पाहून मी माझा हेतू लपविला. मग मी मोठ्याने रडू लागले व म्हणू लागले: ‘त्यांनी फक्त मला इतके तरी सांगावे की मी काय केले आहे किंवा मी काय बोलले आहे!’ माझे पती, जे त्याच खोलीतील एका खाटेवर झोपले होते, त्यांनी माझे मोठ्याने रडणे ऐकले व मला जागे केले. माझी उशी अश्रूंनी ओली झाली होती, आणि मनावर गहन खिन्नतेचे दडपण आले होते.” Testimonies, volume 1, 577,

भविष्यवक्ते ज्या दिवसांत जगले त्या दिवसांपेक्षा उत्तरकाळाविषयी अधिक बोलतात, हे तत्त्व लागू केल्यास, सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट चर्चच्या नेत्यांसमोर एक अत्यंत गंभीर प्रश्न उभा राहतो. सिस्टर व्हाइट यांनी आपले “लेखन” “गोळा केले” आणि बॅटल क्रीककडे परतीचा प्रवास सुरू केला. त्या वेळी बॅटल क्रीक हे कार्याचे केंद्रस्थान होते, जसे आज टाकोमा पार्क आहे, किंवा ख्रिस्ताच्या दिवसांत यरुशलेम होते. त्यांनी आपल्या लेखनाविषयी स्वतःला होत असलेल्या संघर्षाचे वर्णन मांडल्यानंतर, प्रवासासाठी आपले लेखन गोळा केले. त्यांच्या स्वप्नाचा संदर्भ त्यांच्या लेखनाविषयी आहे. हा संघर्ष राइट या नगरात घडला.

“राइट येथे असताना आम्ही माझे क्रमांक ११ साठीचे हस्तलिखित प्रकाशन कार्यालयात पाठवले होते, आणि सभेच्या वेळेबाहेर मी जवळजवळ प्रत्येक क्षणी क्रमांक १२ साठीचा मजकूर लिहिण्यात प्रगती करीत होते. राइट येथील मंडळीसाठी परिश्रम करीत असताना माझी शारीरिक व मानसिक शक्ती अत्यंत ताणली गेली होती. मला विश्रांतीची आवश्यकता आहे असे मला वाटत होते, परंतु दिलासा मिळण्याची कोणतीही संधी मला दिसत नव्हती. मी आठवड्यातून अनेक वेळा लोकांशी बोलत होते, आणि वैयक्तिक साक्षीची अनेक पाने लिहित होते. आत्म्यांचे ओझे माझ्यावर होते, आणि मला जाणवणाऱ्या जबाबदाऱ्या इतक्या मोठ्या होत्या की मला दररोज रात्री केवळ काही तासांचीच झोप मिळू शकत होती.”

“अशा प्रकारे बोलण्यात व लेखनकार्यात परिश्रम करीत असता, मला बॅटल क्रीक येथून निरुत्साहजनक स्वरूपाची पत्रे प्राप्त झाली. ती वाचताच माझ्या मनावर अवर्णनीय खिन्नतेचे दडपण आले, जे मानसिक यातनेपर्यंत पोहोचले, आणि जणू काही अल्पकाळाकरिता माझ्या जीवनशक्तीच लकवाग्रस्त झाल्या. सलग तीन रात्री मला जवळजवळ मुळीच झोप लागली नाही. माझे विचार व्याकुळ व गोंधळलेले होते. मी माझ्या पतीपासून आणि आम्ही ज्यांच्याकडे राहत होतो त्या सहानुभूतीशील कुटुंबापासून माझ्या भावना शक्य तितक्या लपविल्या. सकाळ-सायंकाळच्या कौटुंबिक भक्तीमध्ये त्या कुटुंबासमवेत सहभागी होताना, आणि माझे ओझे त्या महान ओझेवाहकावर टाकण्याचा प्रयत्न करताना, माझ्या मनाच्या श्रमाचा व भाराचा अंदाज कोणालाही नव्हता. परंतु माझ्या विनंत्या वेदनेने पिळवटलेल्या अंतःकरणातून निघत होत्या, आणि अनियंत्रित शोकामुळे माझ्या प्रार्थना तुटक व विस्कळित होत होत्या. रक्त माझ्या मेंदूकडे धावत असे, त्यामुळे मला वारंवार गरगरून जवळजवळ पडावेसे होई. विशेषतः लिहिण्याचा प्रयत्न केल्यानंतर मला अनेकदा नाकातून रक्त येई. मला लेखनकार्य बाजूला ठेवण्यास भाग पाडले गेले; तरीही माझ्यावर असलेले चिंता व जबाबदारीचे ओझे मी झटकून टाकू शकले नाही, कारण इतरांसाठी माझ्याकडे साक्षी होत्या, ज्या त्यांच्यापुढे मांडणे मला शक्य होत नव्हते.”

“मला अजून एक पत्र मिळाले, ज्यामध्ये मला कळविण्यात आले की क्रमांक ११ चे प्रकाशन काही काळ पुढे ढकलणे योग्य समजण्यात आले आहे, जोपर्यंत आरोग्य संस्था याविषयी मला जे दाखविण्यात आले होते ते मी लिहून काढू शकत नाही; कारण त्या कार्याची जबाबदारी सांभाळणाऱ्यांना आर्थिक साधनांची अत्यंत मोठी गरज होती, आणि बंधूंना प्रवृत्त करण्यासाठी माझ्या साक्षीच्या प्रभावाची आवश्यकता होती. त्यानंतर मी संस्थेविषयी मला दाखविण्यात आलेल्या गोष्टींपैकी काही भाग लिहून काढला; परंतु मेंदूकडे रक्तदाब वाढल्यामुळे संपूर्ण विषय मांडता आला नाही. जर मला वाटले असते की क्रमांक १२ इतका उशिरा प्रसिद्ध होईल, तर कोणत्याही परिस्थितीत मी क्रमांक ११ मध्ये समाविष्ट केलेला तो भाग पाठविला नसता. काही दिवस विश्रांती घेतल्यानंतर मी पुन्हा लेखन सुरू करू शकेन, असे मला वाटले होते. पण माझ्या अतिशय दुःखाची गोष्ट अशी की, माझ्या मेंदूची स्थिती अशी झाली होती की मला लिहिणे अशक्य झाले. सर्वसाधारण किंवा वैयक्तिक, कोणत्याही प्रकारच्या साक्षी लिहिण्याचा विचारच सोडून देण्यात आला, आणि मी त्या लिहू शकत नाही यामुळे मी सतत क्लेशात होते.”

“या परिस्थितीत असे ठरविण्यात आले की आम्ही बॅटल क्रीक येथे परत जावे आणि रस्ते चिखलमय व उद्ध्वस्त अवस्थेत असताना तेथेच थांबावे, आणि मी तेथे क्रमांक १२ पूर्ण करावे. माझे पती बॅटल क्रीक येथील आपल्या बंधूंना भेटण्यास, त्यांच्याशी बोलण्यास, आणि देव त्यांच्यासाठी करीत असलेल्या कार्यात त्यांच्याबरोबर आनंद मानण्यास फार उत्कंठित होते. मी माझे लिखाण एकत्र केले, आणि आम्ही आमच्या प्रवासाला निघालो. ...”

टॅस्टिमोनीज, खंड १, ५७६, ५७७.

शेवटच्या काळात, सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट चर्चचे नेतृत्व, ज्याचे प्रतिनिधित्व Battle Creek आणि तिने “चांगले ओळखत असलेल्यांनी” केले आहे, कॅथलिक मिरवणुकीत रूपांतरित झाले. सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट चर्चचे नेतृत्व कॅथलिक मिरवणुकीत बदलले. स्वप्नात ते “दोन-दोन” येत होते; एकाजवळ नरसाळा होता, आणि दुसऱ्याजवळ क्रूस होता. त्यांनी घराभोवती वर्तुळ काढले आणि तीन वेळा अशी घोषणा केली, “हे घर निषिद्ध ठरविले आहे. येथील मालमत्ता जप्त केली पाहिजे. यांनी आमच्या पवित्र संघटनेविरुद्ध भाष्य केले आहे.” Battle Creek येथील कॅथलिक नेत्यांनी “जप्त” केलेली त्या “घरातील” “मालमत्ता” कोणती? कॅथलिक चर्चची कोणती “पवित्र संघटना” “विरुद्ध भाष्य” केली गेली होती?

अधिक थेटपणे प्रश्न असा असू शकतो, “इन्क्विझिशनमध्ये कॅथलिक पंथांपैकी कोणता पंथ अग्रणी ठरला?” इन्क्विझिशनची सुरुवात जेसुइट इतिहासात येण्यापूर्वी डॉमिनिकन पंथापासून झाली; परंतु एकदा ते त्यात सहभागी झाल्यावर, क्रौर्य व रक्तपात यांचे जोरदार समर्थन करणारा पंथ तेच ठरले.

“संपूर्ण ख्रिस्ती जगतात प्रोटेस्टंट धर्मास बलाढ्य शत्रूंकडून गंभीर धोका निर्माण झाला होता. सुधारणा चळवळीचे प्रारंभीचे विजय मागे पडताच, रोमने तिच्या नाशसिद्धीसाठी नवीन शक्ती एकवटल्या. याच काळात जेसुइटांचा संघ स्थापन करण्यात आला; पोपमताच्या सर्व समर्थकांमध्ये तो सर्वात निर्दयी, निरंकुश आणि सामर्थ्यशाली होता. भौतिक संबंधांपासून व मानवी हितसंबंधांपासून तोडले गेलेले, नैसर्गिक स्नेहाच्या हक्कांबाबत मृतप्राय, तर्क आणि विवेक पूर्णतः मूक केलेले, त्यांना त्यांच्या संघाशिवाय दुसरा कोणताही नियम, दुसरे कोणतेही बंधन ज्ञात नव्हते, आणि त्याची सत्ता वाढविण्याशिवाय दुसरे कोणतेही कर्तव्य नव्हते. ख्रिस्ताच्या सुवार्तेने तिच्या अनुयायांना संकटाला तोंड देण्यास व दुःख सहन करण्यास समर्थ केले होते, आणि थंडी, भूक, श्रम व दारिद्र्य यांमुळे न डगमगता, यातनायंत्र, कारागृह आणि होळी यांच्या समोर सत्याचा ध्वज उंच धरण्यास सक्षम केले होते. या शक्तींशी सामना करण्यासाठी जेसुइटवादाने आपल्या अनुयायांमध्ये अशी उन्मत्त धर्मांधता चेतवली की ज्यायोगे तेही तशाच संकटांना तोंड देऊ शकले, आणि सत्याच्या सामर्थ्याविरुद्ध फसवणुकीची सर्व शस्त्रे उभी करू शकले. त्यांच्यासाठी करण्याजोगा कोणताही अपराध अतिशय मोठा नव्हता, आचरणात आणण्याजोगी कोणतीही फसवणूक अतिशय नीच नव्हती, आणि धारण करण्याजोगा कोणताही वेष अतिशय कठीण नव्हता. चिरस्थायी दारिद्र्य व नम्रतेची शपथ घेतलेली असता, संपत्ती आणि सत्ता मिळविणे, प्रोटेस्टंट धर्माचा उलथापालथ करणे, आणि पोपसत्तेचे पुन्हा प्रस्थापन करणे, हेच त्यांचे जाणीवपूर्वक ध्येय होते.”

“आपल्या संघटनेचे सदस्य म्हणून प्रकट होत असताना, ते पवित्रतेचे वस्त्र परिधान करीत, कारागृहे व रुग्णालये यांना भेटी देत, आजारी व दरिद्री यांची सेवा करीत, आपण जगाचा त्याग केला आहे अशी घोषणा करीत, आणि भले करीत फिरणाऱ्या येशूचे पवित्र नाव धारण करीत. परंतु या निर्दोष बाह्यरूपाखाली अनेकदा अत्यंत गुन्हेगारी व प्राणघातक हेतू दडलेले असत. उद्दिष्ट साधण्यासाठी साधने योग्य ठरतात, हे त्या संघटनेचे एक मूलभूत तत्त्व होते. या संकेतसंहितेनुसार, असत्य, चोरी, खोटी साक्ष, खून—हे सर्व केवळ क्षम्यच नव्हते, तर जेव्हा ते चर्चच्या हितास पूरक ठरत, तेव्हा प्रशंसनीय मानले जात. विविध वेषांतरांनी जेसुइट लोकांनी राज्यकारभारातील पदांमध्ये प्रवेश मिळविला, राजांचे सल्लागारपद गाठले, आणि राष्ट्रांच्या धोरणाला आकार दिला. त्यांनी आपल्या स्वामींवर हेरगिरी करण्यासाठी सेवकांची भूमिकाही स्वीकारली. त्यांनी राजपुत्र व सरदारांच्या पुत्रांसाठी महाविद्यालये, आणि सामान्य जनतेसाठी शाळा स्थापन केल्या; आणि प्रोटेस्टंट पालकांच्या मुलांना पोपमताच्या विधीपालनाकडे आकर्षित केले गेले. रोमीय उपासनेचा सर्व बाह्य थाटमाट व देखावा मन गोंधळात टाकण्यासाठी, कल्पनाशक्ती दिपवून तिला मोहित व वश करण्यासाठी उपयोगात आणला गेला; आणि अशा रीतीने ज्या स्वातंत्र्यासाठी पितरांनी परिश्रम केले व रक्त सांडले होते, त्याचा पुत्रांकडून विश्वासघात झाला. जेसुइट लोक युरोपभर झपाट्याने पसरले, आणि ते जिथे जिथे गेले, तिथे तिथे पोपमताचे पुनरुज्जीवन मागोमाग आले.”

“त्यांना अधिक अधिकार देण्यासाठी, धर्मछळ न्यायासनाची पुनर्स्थापना करणारा एक पोपचा फतवा जारी करण्यात आला. कॅथलिक देशांतही ज्याच्याकडे सर्वसाधारण घृणाभावाने पाहिले जात होते, तरीही हे भयंकर न्यायासन पुन्हा एकदा पोपमतवादी शासकांनी उभारले, आणि दिवसाचा प्रकाशही सहन करू न शकणारी अत्याचारकृत्ये त्याच्या गुप्त कारागृहांत पुन्हा घडली. अनेक देशांत, राष्ट्रातील अगदी सर्वोत्तम व्यक्ती—अत्यंत

शुद्ध व उदात्त, अत्यंत बुद्धिमान व उच्चशिक्षित, भक्तिमान व समर्पित पाळक, परिश्रमी व देशभक्त नागरिक, प्रख्यात विद्वान, प्रतिभासंपन्न कलाकार, कुशल कारागीर—यांचे वध करण्यात आले किंवा त्यांना इतर देशांत पळून जाण्यास भाग पाडण्यात आले.”

“रोमने सुधारणा-चळवळीचा प्रकाश विझविण्यासाठी, लोकांपासून बायबल दूर करण्यासाठी, आणि अंधकारमय युगांतील अज्ञान व अंधश्रद्धा पुन्हा प्रस्थापित करण्यासाठी अशाच उपायांचा अवलंब केला होता. परंतु देवाच्या आशीर्वादाखाली आणि त्याने ल्यूथरनंतर कार्य पुढे चालविण्यासाठी उभे केलेल्या त्या उदात्त पुरुषांच्या परिश्रमांमुळे, प्रोटेस्टंटवाद पराभूत झाला नाही. त्याची शक्ती राजकुमारांच्या कृपेवर किंवा त्यांच्या शस्त्रबलावर अवलंबून नव्हती. सर्वात लहान देश, सर्वात नम्र आणि अत्यल्प सामर्थ्य असलेल्या राष्ट्रांनी त्याचे बालेकिल्ले बनले. ती लहानशी जिनिव्हा होती, जी आपल्या विनाशाचा कट रचणाऱ्या प्रबळ शत्रूंच्या मध्यभागी उभी होती; तो हॉलंड होता, जो उत्तरेकडील समुद्राच्या वालुकामय किनाऱ्यांवर स्पेनच्या अत्याचाराविरुद्ध झुंज देत होता—त्या काळी स्पेन हे सर्वात महान आणि सर्वाधिक समृद्ध राज्यांपैकी एक होते; आणि ते उजाड, ओसाड स्वीडन होते, ज्याने सुधारणा-चळवळीसाठी विजय संपादन केले.” The Great Controversy, 234, 235.

देवाच्या वचनापेक्षा त्यांच्या मूर्तिपूजक परंपरा व रूढी श्रेष्ठ आहेत असा दावा करून कॅथोलिक चर्चने मनुष्यांपासून बायबल लपविण्यासाठी जे काही शक्य होते ते सर्व केले. लौदीकियाई अॅडव्हेंटिझमचे नेते एलेन व्हाइट यांच्या लेखनाविषयी मतभेद करणाऱ्यांना न्यायालयात खेचणार नाहीत; परंतु बॅटल क्रीकचे नेते असल्याचा दावा करणारे कॅथोलिक तसे करतील. कॅथोलिकतावादाच्या पशूचे खरे सार म्हणजे धार्मिक उद्दिष्टे साध्य करण्यासाठी लौकिक सत्तेचा उपयोग करणे होय. जेव्हा अॅडव्हेंटिझमने आपल्या संस्थांचे व्यवस्थापन करण्यासाठी कायदेशीर लौकिक सत्ता शोधली, तेव्हा त्यांच्या “पवित्र व्यवस्थेची” फळे पाहावयास मिळाली.

स्पॅनिश इन्क्विझिशनच्या ऑटो-द-फे (act of faith) समारंभांच्या संदर्भात, काठी आणि क्रूस हे ख्रिस्ताच्या वधस्तंभावरील खिळणाशी संबंधित प्रतीकात्मक घटक म्हणून प्रकट होतात. काठीचा निर्देश त्या उपहासात्मक राजदंडाकडे आहे, जो येशूच्या काट्यांचा मुकुट घालताना त्याच्या हातात ठेवण्यात आला होता आणि ज्याचा उपयोग रोमन सैनिकांनी त्याला मारण्यासाठी केला; तो उपहास, क्लेश आणि तुच्छतेचे प्रतीक आहे.

ऑटो-द-फे मिरवणुकांमध्ये क्रूसाला ठळक स्थान दिलेले असते. हिरवा क्रूस (बहुधा काळ्या क्रेपने आच्छादलेला) हा इन्क्विझिशनचे प्रतीकचिन्ह म्हणून वापरला जात असे; तो आदल्या दिवशी स्वतंत्र पूर्वतयारीच्या मिरवणुकीत नेला जाई आणि कार्यक्रमादरम्यान प्रदर्शित केला जाई. तो न्यायाधिकरणाच्या अधिकाराचे प्रतीक होता.

मालमत्तेचे जप्तीकरण म्हणजे दोषी ठरलेल्या व्यक्तीची मालमत्ता जप्त करणे (न्यायालयीन ताब्यात घेणे किंवा राज्यहक्काने जप्त करणे) होय; हे न्यायाधिकरणाला आर्थिक पुरवठा करण्यासाठी आणि पाखंडीपणाला शिक्षा देण्यासाठी इन्क्विझिशनकडून सामान्यतः दिले जाणारे एक दंड होते. हे auto-da-fé मधील शिक्षाविधीच्या घोषणांमध्ये सार्वजनिकरीत्या जाहीर केले जाई, ज्यायोगे सार्वजनिक अपमान आणि प्रतिबंधात्मक धाक यांवर भर दिला जाई.

एलेन जी. व्हाइट यांची लेखने स्पष्टपणे आणि निर्णायकपणे त्या नेतृत्वाचा निषेध करतात, जे द्राक्षमळ्याचे गाणे गातले जात असताना ते दडपण्यासाठी तिच्या लिखाणांवर बंदी घालण्याचा प्रयत्न करील; परंतु ही त्यांच्या अपवित्र व्यवस्थेची अखेरची कृती आहे, अगदी रविवारच्या कायद्याच्या वेळी ते आपले स्वभाव उघडपणे प्रकट करतील त्याच्या थोडे आधी. एक “Catholic procession,” सूर्याला नमन करणाऱ्या पंचवीस प्राचीन पुरुषांशी सुसंगत आहे. पुढील चार परिच्छेदांमध्ये, पहिला परिच्छेद “शेवटच्या दिवसांत” असलेल्या “देवाचे नाव धारण करणाऱ्या लोकांना” पुढे मांडतो. हा उतारा स्पष्टपणे शिकवितो की शेवटच्या दिवसांत, सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट सेवक “चर्चमध्ये आणि मोकळ्या हवेत भरवल्या जाणाऱ्या मोठ्या सभांमध्ये,” “लोकांवर आठवड्याच्या पहिल्या दिवसाचे पालन करण्याची आवश्यकता” आग्रहाने लादतील.

“या शेवटच्या दिवसांत परमेश्वराचा आपल्या नावधारी लोकांबरोबर वाद आहे. या वादात जबाबदारीच्या पदांवरील पुरुष नहेम्या याने अवलंबिलेल्या मार्गाच्या थेट विरुद्ध असा मार्ग स्वीकारतील. ते स्वतः केवळ शब्बाथकडे दुर्लक्ष करतील व त्याचा तिरस्कार करतील असेच नव्हे, तर रूढी व परंपरेच्या ढिगाऱ्याखाली त्याला गाडून इतरांनाही तो पाळण्यापासून परावृत्त करण्याचा प्रयत्न करतील. मंडळ्यांमध्ये आणि मोकळ्या जागी होणाऱ्या मोठ्या सभांमध्ये सेवक लोकांवर आठवड्याचा पहिला दिवस पाळण्याची आवश्यकता आग्रहाने मांडतील. समुद्रावर व भूमीवर संकटे येत आहेत; आणि ही संकटे वाढत जातील, एक आपत्ती दुसरीच्या अगदी पाठोपाठ येईल; आणि विवेकबुद्धीने शब्बाथ पाळणाऱ्यांचा तो लहानसा समूह असा म्हणून दाखविला जाईल की, रविवारीकडे केलेल्या त्यांच्या दुर्लक्षामुळे तेच जगावर देवाचा कोप आणीत आहेत.”

हे स्पष्टपणे सातव्या-दिवशीचे अॅडव्हेंटिस्ट यांना “देवाचे नामधारी लोक” म्हणून ओळखून देते, जे रविवारी पाळण्यास प्रोत्साहन देतील, आणि ते “विवेकनिष्ठ शब्बाथ-पालकांच्या त्या छोट्याशा समूहाकडे” देखील “बोट दाखवतील.” पुढील परिच्छेदात ती भूतकाळातील युगांचा छळ पुन्हा घडविला जाईल, यावर भर देते. मागील परिच्छेदाचा शेवट तिने देवाचे नामधारी लोक यांची ओळख, तिने विवेकनिष्ठ शब्बाथ-पालक असे म्हटलेल्यांच्या विरोधात, अशी करून केला होता. त्यानंतर ती भूतकाळातील इतिहासांचा उल्लेख करते आणि इशारा देते की ते इतिहास शेवटच्या दिवसांत पुन्हा घडतील. ती अत्यंत स्पष्ट आहे.

“सैतान ही असत्यता पुढे रेटतो, जेणेकरून तो जगाला बंदिवान करू शकेल. मनुष्यांनी भ्रम स्वीकारावेत, यासाठी त्याची योजना त्यांना भाग पाडण्याची आहे. सर्व खोट्या धर्माच्या प्रसारात तो सक्रिय भाग घेतो, आणि विपरीत शिकवणी लादण्यासाठीच्या आपल्या प्रयत्नांत तो कोणत्याही टोकाला जाण्यास मागेपुढे पाहणार नाही. धार्मिक उत्साहाच्या आच्छादनाखाली, त्याच्या आत्म्याच्या प्रभावाखाली आलेल्या मनुष्यांनी आपल्या सहमनुष्यांसाठी अत्यंत क्रूर यातना शोधून काढल्या आहेत, आणि त्यांच्यावर अत्यंत भयानक दुःखे ओढविली आहेत. सैतान आणि त्याचे सहकारी यांच्यात आजही तोच आत्मा आहे; आणि भूतकाळाचा इतिहास आपल्या दिवसांत पुन्हा घडविला जाईल.”

“असे काही पुरुष आहेत की ज्यांनी दुष्कृत्य साध्य करण्यासाठी आपले मन आणि इच्छाशक्ती लावली आहे; आपल्या अंतःकरणाच्या अंधान्या कप्प्यांत त्यांनी कोणते अपराध करावयाचे हे ठरवून ठेवले आहे. हे पुरुष स्वतःलाच फसविणारे आहेत. त्यांनी देवाच्या धर्मन्यायाच्या महान नियमाचा त्याग केला आहे, आणि त्याऐवजी स्वतःचाच एक मापदंड उभारला आहे; आणि त्या मापदंडाशी स्वतःची तुलना करून ते स्वतःलाच पवित्र ठरवितात. प्रभु त्यांना त्यांच्या अंतःकरणात काय आहे हे प्रकट करू देईल, त्यांना नियंत्रित करणाऱ्या अधिपतीच्या आत्म्याप्रमाणे वागू देईल. जे त्याच्या नियमाच्या आज्ञांप्रती निष्ठावान आहेत त्यांच्याशी ते कसा व्यवहार करतात, त्यातून तो त्यांना आपल्या नियमाविषयीचा त्यांचा द्वेष दाखवू देईल. ख्रिस्ताला क्रूसावर चढविणाऱ्या जमावाला जे धार्मिक उन्मादाचे तेच आत्मस्वरूप प्रवृत्त करीत होते, त्याच आत्म्याने हेही प्रेरित होतील; चर्च आणि राज्य त्याच भ्रष्ट ऐक्यात एकत्र येतील.”

“आजच्या काळातील मंडळीने प्राचीन यहुद्यांच्या पावलांवर पाऊल ठेवले आहे; त्यांनी देवाच्या आज्ञा बाजूस सारून स्वतःच्या परंपरा मान्य केल्या. तिने विधी बदलला आहे, सनातन करार मोडला आहे, आणि आता, जसे तेव्हा झाले तसेच, गर्व, अविश्वास आणि धर्मत्याग हेच त्याचे परिणाम झाले आहेत. तिची खरी अवस्था मोशेच्या गीतातील या शब्दांत मांडलेली आहे: ‘ते भ्रष्ट झाले आहेत; त्यांचा डाग हा त्याच्या मुलांचा डाग नाही; ते एक वाकडी व विपरीत पिढी आहेत. अहो मूर्ख आणि अविवेकी लोकांनो, तुम्ही परमेश्वराला असेच फेड देता काय? ज्याने तुला विकत घेतले, तोच तुझा पिता नाही काय? त्यानेच तुला निर्माण केले नाही काय, आणि तुला स्थिर केले नाही काय?’” Review and Herald, March 18, 1884.

भविष्यवाणीच्या आत्म्यात असे एकामागून एक अनेक उतारे आहेत की जे देवाच्या विश्वासू लोकांवरील अंतिम काळातील छळाची ओळख करून देतात; आणि ती ज्या “आजच्या चर्च”ची ओळख करून देते, ती सर्वसाधारण अर्थाने ख्रिस्ती जगत नाही, तर ती अशी चर्च आहे की जिला ती वारंवार यहुदी चर्चचे प्रतिरूप म्हणून दर्शविते. तिच्या

लेखनातील ते स्पष्ट उतारे हेच त्या प्रेरणेचे कारण आहेत की सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट चर्चने सिस्टर व्हाइट यांच्या लेखनावर निर्बंध घालण्याचा प्रयत्न केला, जसे तिचे स्वप्न अत्यंत समर्पक रीतीने दर्शविते. तिच्या लेखनाविरुद्ध केलेल्या त्यांच्या कृती—जे तिच्या घरातील त्या उघड चांगल्या वस्तू होत्या, ज्यांवर Battle Creek येथील नेत्यांनी, जे बदलून कॅथॉलिक धर्मातील एका पवित्र संघटनेत परिवर्तित झाले, बंदी घालायची होती. तिच्या लेखनावरचा त्यांचा हल्ला यिर्मयाच्या लेखनावरील हल्ल्याद्वारेही दर्शविला आहे. Ellen White यांचे स्वप्न हे यिर्मयाचे लेखन जाळण्यात आले याचे दुसरे साक्षीदार आहे.

लाओदिकीय अॅडव्हेंटिझमच्या तिसऱ्या पिढीत तडजोड ही प्रमुख संकल्पना होती. तिसरी पिढी पर्गमोसच्या मंडळीने दर्शविली आहे. १९१९ मध्ये W. W. Prescott यांचे The Doctrine of Christ या शीर्षकाचे पुस्तक प्रकाशित झाल्यापासून ते १९५६ मध्ये Questions on Doctrine प्रकाशित होईपर्यंतचा काळ हा संक्रमणाचा एक कालखंड दर्शवितो, जो एका अल्फा प्रकाशनाने सुरू होऊन एका ओमेगा प्रकाशनाने समाप्त होतो. पहिले पुस्तक हे W. W. Prescott यांनी यहुदाच्या वंशातील सिंहाचा त्याग करून ख्रिस्ताविषयीच्या धर्मत्यागी प्रोटेस्टंट दृष्टिकोनाचा स्वीकार केल्याचे प्रतिनिधित्व करित होते. The Doctrine of Christ हे योग्यच शीर्षक असलेले Prescott यांचे पुस्तक, मिलरवादी भविष्यवाणीच्या संदेशाची पोकळी करून टाकणारे ठरले, आणि त्यामागे केवळ येशूची ती रिकामी व्याख्या उरली जी कॅथोलिक धर्म आणि धर्मत्यागी प्रोटेस्टंटमत यांच्याकडून उपासली जाते. त्या पिढीतील शेवटचे पुस्तक असे पवित्रीकरण आणि नीतिमान ठरविणे यांची व्याख्या करते की ज्यामुळे देवाचा नियम, त्याचा न्याय आणि त्याची दया नष्ट होतात. प्राचीन इस्राएलला देवाच्या नियमाचे ठेवदार होण्याची जबाबदारी देण्यात आली होती, आणि अॅडव्हेंटिझमला केवळ देवाच्या नियमाचेच नव्हे, तर त्याच्या भविष्यवाणीच्या वचनाचेही ठेवदार व्हावयाचे होते. १९१९ मध्ये देवाच्या भविष्यवाणीच्या वचनाच्या समर्थनाला नाकारणारे एक पुस्तक प्रकाशित झाले, ज्याने लाओदिकीय अॅडव्हेंटिझमच्या तिसऱ्या पिढीची सुरुवात दर्शविली; आणि त्या पिढीचा शेवट अशा एका पुस्तकाने झाला जे देवाच्या नियमालाच नाकारते.

“जर तुम्ही हृदयाचा हट्टीपणा जोपासलात, आणि अभिमान व स्व-नीतिमत्त्व यांमुळे आपले दोष कबूल केले नाहीत, तर तुम्ही सैतानाच्या मोहांच्या अधीन राहाल. जेव्हा प्रभु तुमच्या चुका प्रकट करतो, तेव्हा तुम्ही पश्चात्ताप केला नाही किंवा कबुली दिली नाही, तर त्याची प्रॉव्हिडन्स तुम्हाला पुन्हा पुन्हा त्याच भूमीवरून नेईल. तुम्हाला तशाच प्रकारच्या चुका करण्यासाठी सोडले जाईल; तुम्ही सतत प्रज्ञेचा अभाव बाळगाल, आणि पापाला नीतिमत्त्व, व नीतिमत्त्वाला पाप म्हणाल. या शेवटच्या दिवसांत प्रबळ होणाऱ्या असंख्य फसवणुका तुम्हाला वेढून टाकतील, आणि तुम्ही नेते बदलाल, आणि तुम्ही तसे केले आहे हेही तुम्हाला कळणार नाही.” Review and Herald, December 16, 1890.

पर्गामोस, तिसरी कलीसिया, थुआतीरा या पापल कलीसियेकडे घेऊन गेली; आणि ती चौथी पिढी आहे, जेव्हा ते पंचवीस पुरुष थुआतीराच्या अधिकाराच्या प्रतीकापुढे नतमस्तक होतात.

“फक्त मंडळीतील सदस्यांनाच मत देण्याची किंवा नागरी शासनात पद धारण करण्याची परवानगी देणारी, आरंभीच्या वसाहतकारांनी स्वीकारलेली व्यवस्था, अत्यंत घातक परिणामांना कारणीभूत ठरली. राज्याची शुद्धता टिकवून ठेवण्याचे साधन म्हणून हा उपाय स्वीकारण्यात आला होता; परंतु त्याचा परिणाम मंडळीच्या भ्रष्टतेत झाला. मताधिकार व पदधारणा यांसाठी धर्माची कबुली ही अट ठरल्यामुळे, केवळ लौकिक धोरणाच्या हेतूंनी प्रेरित होऊन अनेक जण अंतःकरणपरिवर्तनाविना मंडळीत सामील झाले. अशा रीतीने मंडळ्यांमध्ये लक्षणीय प्रमाणात अपरिवर्तित व्यक्तींचा समावेश झाला; आणि सेवाकार्यातही असे काही होते की, जे केवळ सिद्धांतदोष बाळगत नव्हते, तर पवित्र आत्म्याच्या नूतनीकरण करणाऱ्या सामर्थ्याविषयीही अज्ञानी होते. अशा प्रकारे पुन्हा एकदा हे सिद्ध झाले की, कॉन्स्टंटइनच्या काळापासून आजपर्यंत मंडळीच्या इतिहासात वारंवार दिसून आलेले ते दुष्परिणाम—मंडळीची उभारणी राज्याच्या साहाय्याने करण्याचा प्रयत्न करणे, आणि ‘माझे राज्य या जगाचे नाही’ असे जाहीर करणाऱ्या त्याच्या सुवार्तेच्या समर्थनासाठी लौकिक सत्तेला साद घालणे. योहान 18:36. मंडळी आणि राज्य यांचा संयोग, तो कितीही अल्प प्रमाणात असो, वरकरणी जगाला मंडळीच्या अधिक जवळ आणत असल्यासारखा दिसत असला, तरी प्रत्यक्षात तो मंडळीला जगाच्या अधिक जवळ आणतो.” The

“मंडळीचे राज्याशी होणारे ऐक्य—ते कितीही अल्प प्रमाणात असो—जरी जगाला मंडळीच्या अधिक जवळ आणत आहे असे दिसत असले, तरी प्रत्यक्षात ते मंडळीला जगाच्या अधिक जवळ आणते.” १८ मे, १९७७ रोजी, बर्ट बी. बीच (मंडळीच्या नॉर्दर्न युरोप-वेस्ट आफ्रिका डिव्हिजनमधील एक संचालक आणि आंतर-मंडळी संबंधांमध्ये सहभागी) यांनी रोम येथे झालेल्या समूह-भेटीदरम्यान ख्रिस्तविरोधक, पोप पॉल सहावा, यांना सुवर्ण-आवरणयुक्त पदक अर्पण केले. हे World Confessional Families च्या Conference of Secretaries च्या बैठकीचा एक भाग होता. या घटनेचा वृत्तांत Adventist Review (११ ऑगस्ट, १९७७) मध्ये प्रसिद्ध झाला, आणि Religious News Service ने याची अशी नोंद केली की, अधिकृत SDA प्रतिनिधीने Pontiff यांची भेट घेतल्याची ती पहिलीच वेळ होती.

“जे शास्त्रवचनांतून काही काढून टाकतात किंवा त्यांत काही भर घालतात त्यांच्यावर प्रभूने शाप घोषित केला आहे. महान ‘मी आहे’ याने श्रद्धा व सिद्धांत यांचा नियम काय असावा हे ठरविले आहे, आणि बायबल हे घराघरांतील पुस्तक असावे अशी त्याची योजना आहे. जी मंडळी देवाच्या वचनाला धरून राहते ती रोमपासून अविच्छेद्य रीतीने विभक्त आहे. प्रोटेस्टंट लोक एकेकाळी या महान धर्मत्यागी मंडळीपासून अशाच प्रकारे वेगळे होते, परंतु ते तिच्याजवळ अधिक निकट गेले आहेत, आणि अजूनही रोमन मंडळीशी समेटाच्या मार्गावर आहेत. रोम कधीही बदलत नाही. तिची तत्त्वे कणभरही बदललेली नाहीत. तिने स्वतः आणि प्रोटेस्टंट यांच्यामधील दरी मुळीच कमी केलेली नाही; पुढे सरकण्याचे सर्व काम त्यांनीच केले आहे. परंतु आजच्या काळातील प्रोटेस्टंटवादाबद्दल यावरून काय सिद्ध होते? बायबलमधील सत्याचा नकारच मनुष्यांना अविश्वासाकडे नेतो. जी मंडळी अधःपतन पावलेली असते तीच स्वतः आणि पोपसत्ताक यांच्यामधील अंतर कमी करते.”

“ल्यूथर, क्रॅनमर, रिडली, हूपर, आणि सत्याच्या खातिर हुतात्मा झालेले हजारो उदात्त पुरुष—यांच्यासारखे आत्मे हेच खरे प्रोटेस्टंट होत. त्यांनी सत्याचे विश्वासू पहारेकरी म्हणून उभे राहून जाहीर केले की प्रोटेस्टंटवादा रोमवादाशी कोणत्याही प्रकारे एकरूप होऊ शकत नाही, तर पोपशाहीच्या तत्त्वांपासून तो पूर्व आणि पश्चिम यांच्याइतका दूर व विभक्त असलाच पाहिजे. सत्याचे असे समर्थक ‘पापाचा मनुष्य’ याच्याशी तितकेच सुसंगत होऊ शकत नव्हते, जितके ख्रिस्त आणि त्याचे प्रेषित होऊ शकले नसते. पूर्वीच्या युगांत धर्मी लोकांना असे वाटत होते की रोमशी संलग्न होणे अशक्य आहे; आणि या भ्रमप्रणालीविरुद्धचा त्यांचा विरोध संपत्ती व जीवन यांच्या धोक्यावर कायम ठेवला गेला, तरीही त्यांनी आपले वेगळेपण टिकवून ठेवण्याचे धैर्य दाखविले आणि शूरपणे सत्यासाठी संघर्ष केला. बायबलमधील सत्य त्यांना संपत्ती, सन्मान, किंबहुना स्वतःच्या जीवनापेक्षाही अधिक प्रिय होते. अंधश्रद्धा आणि खोट्या कुतर्कांच्या प्रचंड राशीखाली सत्य गाडले जात आहे, हे पाहणे त्यांना सहन होत नव्हते. त्यांनी देवाचे वचन आपल्या हातात घेतले आणि लोकांसमोर सत्याचा ध्वज उंचावला, आणि बायबलाचा परिश्रमपूर्वक शोध घेतल्यामुळे देवाने त्यांना जे प्रकट केले होते ते त्यांनी निर्भयपणे घोषित केले. देवाप्रती त्यांच्या विश्वासूपणामुळे त्यांनी अत्यंत क्रूर मृत्यू पत्करला; परंतु आपल्या रक्ताने त्यांनी आमच्यासाठी त्या स्वातंत्र्याचा व विशेषाधिकारांचा लाभ विकत घेतला, जे अनेकजण—जे स्वतःला प्रोटेस्टंट म्हणवितात—दुष्टतेच्या सामर्थ्यापुढे सहजपणे सोडून देत आहेत. पण आपण हे एवढ्या मोठ्या किमतीने विकत घेतलेले विशेषाधिकार सोडून द्यावेत काय? स्वर्गातील देवाने आम्हाला रोमच्या जुवापासून मुक्त केल्यानंतर, आपण पुन्हा स्वतःला या ख्रिस्तविरोधी सत्तेच्या गुलामगिरीत अर्पण करून त्याचा अपमान करावा काय? आपल्या धार्मिक स्वातंत्र्याचा, आपल्या स्वतःच्या विवेकबुद्धीच्या आज्ञेनुसार देवाची उपासना करण्याच्या अधिकाराचा त्याग करून, आपण आपल्या अधःपतनाचा पुरावा द्यावा काय?”

“लूथरचा स्वर, जो पर्वतांत व दऱ्यांत दुमदुमला, ज्याने भूकंपप्रमाणे युरोप हादरवून सोडला, त्याने येशूच्या उदात्त प्रेषितांची एक सेना उभी केली; आणि त्यांनी ज्याचा पुरस्कार केला तो सत्य जाळपोळ करणाऱ्या लाकडांच्या राशींनी, यातनांनी, कारागृहांनी, मृत्यूनेही गप्प बसविता आला नाही; आणि आजही शहीदांच्या त्या उदात्त सेनेचे स्वर आम्हांस सांगत आहेत की रोमन सत्ता ही अंतिम दिवसांतील भविष्यवाणीतील धर्मत्याग आहे, ती अधर्माचे गूढ आहे, ज्याचे कार्य पौलाने आपल्या दिवसांतच आरंभ झाल्याचे पाहिले. रोमन कॅथलिक धर्म झपाट्याने पाय

रोवित आहे. पोपशाही वाढत चालली आहे, आणि ज्यांनी सत्य ऐकण्यापासून आपले कान फिरविले आहेत ते तिच्या भ्रामक दंतकथा ऐकत आहेत. पोपशाहीच्या प्रार्थनागृहे, पोपशाहीची महाविद्यालये, ननविहार आणि मठ वाढत चालले आहेत, आणि प्रोटेस्टंट जग झोपल्यासारखे दिसते. प्रोटेस्टंट लोकांना जगापासून वेगळे ठरविणारे वैशिष्ट्यचिन्ह हरवत चालले आहे, आणि ते स्वतः व रोमन सत्ता यांच्यामधील अंतर कमी करीत आहेत. त्यांनी सत्य ऐकण्यापासून आपले कान फिरविले आहेत; देवाने त्यांच्या मार्गावर टाकलेला प्रकाश स्वीकारण्याची त्यांची इच्छा नव्हती, आणि म्हणून ते अंधकारात जात आहेत. रोमनवादी आणि त्यांच्याशी संलग्न असलेल्यांकडून भूतकाळातील क्रूर छळ पुन्हा उभा राहिल, या कल्पनेविषयी ते तुच्छतेने बोलतात. देवाचे वचन अशा पुनरुज्जीवनाची पूर्ण भविष्यवाणी करते, हे ते ओळखत नाहीत; आणि जरी बायबल म्हणते, 'अजगर त्या स्त्रीवर क्रुद्ध झाला, आणि देवाच्या आज्ञा पाळणाऱ्या व येशू ख्रिस्ताची साक्ष धारण करणाऱ्या तिच्या संततीच्या उरलेल्या लोकांशी युद्ध करावयास गेला,' तरीही अंतिम दिवसांत देवाच्या लोकांना छळ सहन करावा लागेल, हे ते मान्य करीत नाहीत."

"पोपशाही हा मानवी स्वभावाचा धर्म आहे, आणि मानवसमूहातील बहुसंख्य लोकांना असा सिद्धांत प्रिय असतो की जो त्यांना पाप करण्याची मुभा देतो, आणि तरीही त्याच्या परिणामांपासून त्यांची सुटका करतो. लोकांना काही ना काही प्रकारचा धर्म हवा असतो, आणि मानवी कल्पकतेने घडविलेला, तरीही दैवी अधिकाराचा दावा करणारा हा धर्म, देहप्रधान मनाला अनुरूप वाटतो. जे मनुष्य स्वतःला बुद्धिमान व समजूतदार समजतात, ते नीतिमत्तेच्या मापदंडापासून, म्हणजे दहा आज्ञांपासून, गर्वाने दूर वळतात, आणि देवाच्या मार्गाचा शोध घेणे हे त्यांच्या प्रतिष्ठेला सुसंगत आहे असे त्यांना वाटत नाही. म्हणून ते मिथ्या मार्गात, निषिद्ध वाटांमध्ये प्रवेश करतात, आणि येशू ख्रिस्ताच्या नमुन्यानुसार नव्हे, तर पोपच्या नमुन्यानुसार आत्मनिर्भर, आत्मगर्विष्ठ होतात. त्यांना अशा धर्माचे केवळ बाह्य रूप हवे असते की ज्यामध्ये आत्मिकतेची आणि आत्मनिषेधाची अत्यंत कमी अपेक्षा असते; आणि अपवित्र मानवी शहाणपण त्यांना पोपशाहीचा तिटकारा करावयास प्रवृत्त करीत नसल्यामुळे, तिच्या तरतुदी व सिद्धांत यांकडे ते स्वाभाविकरीत्या आकृष्ट होतात. त्यांना परमेश्वराच्या मार्गात चालावयाचे नसते. देवाला प्रार्थनापूर्वक आणि नम्रतेने, त्याच्या वचनाचे सुबोध ज्ञान प्राप्त करून, शोधण्याइतके ते स्वतःला फारच प्रबुद्ध समजतात. परमेश्वराचे मार्ग जाणून घेण्याची इच्छा नसल्यामुळे, त्यांच्या मनांना सर्व प्रकारच्या भ्रमांसाठी पूर्णपणे उघडेपण आलेले असते, आणि असत्य स्वीकारण्यास व त्यावर विश्वास ठेवण्यास ते सर्वथा तयार असतात. त्यांच्यावर अत्यंत अविवेकी, अत्यंत विसंगत असत्य गोष्टी सत्य म्हणून लादल्या जाव्यात, यालाही ते तयार असतात."

"फसवणुकीतील सैतानाचे उत्कृष्टतम कर्तृत्व म्हणजे पोपशाही होय; आणि जरी हे सिद्ध झाले आहे की महान बौद्धिक अंधकाराचा एक काळ रोमन पंथास अनुकूल होता, तरी हेही सिद्ध होईल की महान बौद्धिक प्रकाशाचा एक काळ देखील त्याच्या सत्तेस अनुकूल आहे; कारण मनुष्यांची मने स्वतःच्या श्रेष्ठत्वावर केंद्रित झालेली असतात, आणि त्यांना देवाला आपल्या ज्ञानात ठेवणे आवडत नाही. रोम स्वतःला अचूक व चुकरहित असल्याचा दावा करते, आणि प्रोटेस्टंटही त्याच मार्गाने चालले आहेत. त्यांना सत्याचा शोध घ्यावयाची आणि प्रकाशापासून अधिक मोठ्या प्रकाशाकडे पुढे जावयाची इच्छा नाही. ते पूर्वग्रहांची भिंत स्वतःभोवती उभी करतात, आणि स्वतः फसविले जाण्यास व इतरांनाही फसविण्यास तयार असल्याचे दिसतात."

"परंतु मंडळ्यांची वृत्ती निरुत्साहकारक असली, तरी निराश होण्याचे काहीही कारण नाही; कारण देवाकडे असे लोक आहेत जे त्याच्या सत्याविषयी आपली निष्ठा जतन करतील, जे बायबलला, आणि केवळ बायबललाच, आपल्या विश्वास व सिद्धान्ताचा नियम करतील, जे निकष उंचावतील, आणि ज्यावर, "देवाच्या आज्ञा आणि येशूवरील विश्वास," असे अंकित आहे, तो ध्वज उंच धरतील. ते शुद्ध सुवार्तेचे मोल करतील, आणि बायबलला आपल्या विश्वास व सिद्धान्ताचा पाया करतील."

"अशा या काळासाठी, जेव्हा मनुष्य सेनाधीश परमेश्वराच्या नियमाला टाकून देत आहेत, दावीदाची प्रार्थना लागू पडते,—'हे परमेश्वरा, आता तू कार्य करावेस अशी वेळ आली आहे; कारण त्यांनी तुझा नियम निष्फळ केला आहे.' आपण अशा काळाकडे येत आहोत की जेव्हा देवाच्या नियमावर जवळजवळ सर्वव्यापी तुच्छतेचा वर्षाव

केला जाईल, आणि देवाच्या आज्ञा पाळणाऱ्या लोकांची कठोर परीक्षा होईल; परंतु इतरांना त्याच्या बंधनकारक मागण्या दिसत नाहीत व जाणवत नाहीत म्हणून ते यहोवाच्या नियमाविषयीचा आपला आदर गमावतील काय? देवाच्या आज्ञा पाळणाऱ्या लोकांनी, दावीदाप्रमाणे, मनुष्य जितक्या प्रमाणात तो नियम बाजूला सारतात आणि त्याच्यावर अनादर व तुच्छता ओततात, तितक्याच प्रमाणात देवाच्या नियमाचा आदर करावा." Signs of the Times, February 19, 1894.

लाओदीकियन सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट चर्चच्या एका नेत्याने ख्रिस्तविरोधकाला सुवर्णपदक प्रदान करण्याच्या दोन वर्षे आधी, म्हणजे १९७५ मध्ये, सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट चर्चविरुद्ध एक खटला दाखल करण्यात आला; EEOC v. Pacific Press Publishing Association (Case No. C-74-2025 CBR in the U.S. District Court for the Northern District of California), ज्यामध्ये Equal Employment Opportunity Commission ने चर्चच्या प्रकाशन संस्थेविरुद्ध दोन महिला कर्मचाऱ्यांच्या वतीने—Merikay Silver (एक माजी संपादक, जिने खटला दाखल होईपर्यंत नोकरी सोडली होती) आणि Lorna Tobler—वेतन व लाभांमध्ये लिंगाधारित भेदभाव केल्याचा आरोप करीत दावा दाखल केला. चर्चने आपल्या प्रथांचे समर्थन अंशतः धार्मिक सूटांचा आधार घेत आणि आपल्या प्रशासकीय संरचनेची चर्चा करून केले.

६ फेब्रुवारी १९७६ दिनांकाच्या शपथपत्रात (न्यायालयात सादर केलेल्या बचाव निवेदनाचा एक भाग), नील सी. विल्सन (त्या वेळी चर्चच्या नॉर्थ अमेरिकन डिव्हिजनचे अध्यक्ष, आणि नंतर १९७९-१९९० या काळात जनरल कॉन्फरन्सचे अध्यक्ष) यांनी रोमन कॅथलिक धर्माबाबत चर्चच्या ऐतिहासिक भूमिकांचा ऊहापोह केला. हे निवेदन चर्चची पोपसत्ताक व्यवस्थेसारखी "पदानुक्रमीय रचना" असल्याचे वर्णन नाकारण्याच्या संदर्भात करण्यात आले होते. संबंधित संपूर्ण उद्धरण असे आहे: "सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट चर्चच्या इतिहासात असा एक काळ होता, जेव्हा या पंथाने स्पष्टपणे रोमन कॅथलिक-विरोधी दृष्टीकोन स्वीकारला होता, आणि 'पदानुक्रम' हा शब्द पोपसत्ताक चर्च-शासनपद्धतीचा निर्देश करण्यासाठी निंदात्मक अर्थाने वापरला जात होता, हे जरी खरे असले, तरी चर्चकडून बाळगण्यात आलेली ती भूमिका ही या शतकाच्या पूर्वार्धात आणि मागील शतकाच्या उत्तरार्धात रुढीवादी प्रोटेस्टंट पंथांमध्ये व्यापकपणे आढळणाऱ्या पोपविरोधी भावनेचे केवळ एक प्रकटीकरण होते; आणि सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट चर्चच्या दृष्टीने आता ती गोष्ट इतिहासाच्या कचराकुंडीत फेकून देण्यात आली आहे."

हे चर्चच्या पारंपरिक भविष्यसूचक अर्थलावणीपासून झालेल्या एका बदलाचे प्रतिबिंब आहे; त्या अर्थलावणीत प्रकटीकरणातील पोपसत्तेला 'पशू' किंवा ख्रिस्तविरोधी म्हणून ओळखले जात होते. चर्चच्या आत आणि बाहेरील टीकाकारांनी याचा असा अर्थ लावला आहे की आधुनिक सर्वधर्मसमभाववादाशी किंवा कायदेशीर प्रतिरक्षणांशी सुसंगत राहण्यासाठी त्या कॅथलिक-विरोधी भूमिकेचे महत्त्व कमी केले जात आहे किंवा ती सोडून दिली जात आहे. विल्सन यांनी 1985 मध्ये चर्चच्या विविध विभागांच्या अध्यक्षांना "cardinals" असे संबोधले, जेव्हा त्यांनी असे म्हटले: "... there is no 'cardinal' from all the countries of the Far East, while there will probably be two 'cardinals' from Africa."

भगिनी व्हाइट यांनी असे म्हटले की, जी कलीसिया स्वतः आणि पोप यांच्यामधील अंतर कमी करते तीच धर्मभ्रष्ट झालेली कलीसिया आहे! तिसऱ्या पिढीची तडजोड यहेज्केल आठव्या अध्यायात तम्मूजासाठी रडणे म्हणून दर्शविली आहे, आणि पर्गमोसच्या तडजोडीद्वारेही तीच प्रकट होते. १८६३ पासून १८८८ पर्यंतची पहिली पिढी एफिससच्या कलीसियेचे प्रतिनिधित्व करीत होती—अशी एक कलीसिया, जिने आपले पहिले प्रेम गमावले होते; आणि मिलराइट चळवळीचे पहिले प्रेम म्हणजे भविष्यवाणीचा संदेश होय, आणि त्या भविष्यवाणीच्या संदेशाचा पहिला अध्याय म्हणजे "सात काळ" होते, जे १८६३ मध्ये बाजूस ठेवले गेले.

१८८८ पासून १९१९ पर्यंत, स्मिर्ना व यहेज्केलच्या गुप्त कक्षांनी दर्शविलेल्या दुसऱ्या पिढीने, १९१५ मध्ये सिस्टर व्हाईट यांना समाधिस्थ करण्यात आले तेव्हा, भविष्यवाणीच्या आत्म्याचा मृत्यू पाहिला. साक्षात् पूर्ण करण्यासाठी त्या चार पिढ्यांविषयी अधिक तपशील आवश्यक आहेत; परंतु, एक धर्मभ्रष्ट लोक एलेन व्हाईट यांच्या लेखनास

“प्रतिबंधित” कसे करू शकले, किंवा आठवड्याच्या पहिल्या दिवसाचा स्वीकार्य म्हणून कसा प्रचार करू शकले, हे पूर्णपणे समजून घेण्यासाठी ही क्रमिक बंडखोरी समजली गेली पाहिजे. यहुदा, यरुशलेममध्ये “या लोकांवर राज्य करणाऱ्या” “एफ्राईमच्या मद्यपीं” बरोबर कार्य करतो; आणि जे यरुशलेमवर राज्य करतात व सूर्याला वंदन करतात, त्यांचे प्रतिनिधित्व सनहेद्रिनद्वारे केले जाते.

आपण हा अभ्यास पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

“देवाची मुले असल्याचा दावा करणाऱ्यांमध्ये किती थोडा संयम प्रगट झाला आहे, किती कटु शब्द उच्चारले गेले आहेत, आणि आपल्या विश्वासाचे नसलेल्यांविरुद्ध किती दोषारोपण केले गेले आहे. अनेकांनी इतर मंडळ्यांतील लोकांकडे मोठे पापी म्हणून पाहिले आहे, जेव्हा प्रभू त्यांच्याकडे अशा प्रकारे पाहत नाही. जे इतर मंडळ्यांच्या सदस्यांकडे अशा दृष्टीने पाहतात, त्यांनी देवाच्या सामर्थ्यशाली हाताखाली स्वतःला नम्र करण्याची गरज आहे. ज्यांचा ते दोषारोप करतात, त्यांना कदाचित फार थोडा प्रकाश, अल्प संधी आणि विशेषाधिकार लाभले असतील. जर त्यांना आपल्या मंडळ्यांतील अनेक सदस्यांना लाभलेला प्रकाश लाभला असता, तर ते कितीतरी अधिक वेगाने पुढे गेले असते, आणि जगासमोर आपल्या विश्वासाचे अधिक उत्तम प्रतिनिधित्व केले असते. जे आपल्या प्रकाशाचा अभिमान बाळगतात, आणि तरीही त्यात चालण्यात अपयशी ठरतात, त्यांच्याविषयी ख्रिस्त म्हणतो, ‘पण मी तुम्हांला सांगतो, न्यायाच्या दिवशी तुमच्यापेक्षा सुर व सिदोन यांना अधिक सहन होईल. आणि हे कफर्नहूम [सप्तम-दिवस अॅडव्हेंटिस्ट, ज्यांना मोठा प्रकाश लाभला आहे], तू जी [विशेषाधिकारांच्या बाबतीत] स्वर्गापर्यंत उंचावली गेली आहेस, अधोलोकापर्यंत खाली आणली जाशील; कारण तुझ्यामध्ये जी सामर्थ्यशाली कृत्ये केली गेली आहेत, ती जर सदोममध्ये केली गेली असती, तर ते आजपर्यंत टिकून राहिले असते. पण मी तुम्हांला सांगतो, न्यायाच्या दिवशी तुझ्यापेक्षा सदोम देशाला अधिक सहन होईल.’ त्या वेळी येशूने उत्तर देऊन म्हटले, ‘हे पित्या, स्वर्ग व पृथ्वीचे प्रभू, मी तुझे आभार मानतो, कारण तू या गोष्टी ज्ञानी व शहाणे [स्वतःच्या अंदाजाने] यांच्यापासून लपविल्या, आणि बालकांस प्रकट केल्या.’”

“आता, कारण तुम्ही ही सर्व कृत्ये केली आहेत, असे परमेश्वर म्हणतो, आणि मी तुम्हांशी बोललो, पहाटे उठून बोललो, तरी तुम्ही ऐकले नाही; आणि मी तुम्हांला हाक मारली, तरी तुम्ही उत्तर दिले नाही; म्हणून या घराविषयी, जे माझ्या नावाने ओळखले जाते, ज्यावर तुम्ही विश्वास ठेवता, आणि त्या स्थळाविषयी, जे मी तुम्हांला व तुमच्या पितरांना दिले, मी शिलोहला जसे केले तसेच करीन. आणि जसा मी तुमच्या सर्व भावांना, म्हणजे एफ्राईमच्या सर्व वंशाला, माझ्या दृष्टीआड टाकून दिले, तसाच मी तुम्हांलाही माझ्या दृष्टीआड टाकून देईन.”

“परमेश्वराने आपल्या मध्ये अत्यंत महत्त्वाच्या संस्था स्थापन केल्या आहेत, आणि त्यांचे संचालन लौकिक संस्थांचे जसे केले जाते तसे नव्हे, तर देवाच्या व्यवस्थेनुसार केले गेले पाहिजे. त्यांचे संचालन त्याच्या गौरवावर एकनिष्ठ दृष्टी ठेवून केले गेले पाहिजे, जेणेकरून हरप्रकारे नाश पावत असलेले जीव तारले जावेत. देवाच्या लोकांकडे आत्म्याची साक्ष आली आहेत, तरीही अनेकांनी ताडना, इशारे आणि सल्ले यांकडे लक्ष दिले नाही.”

“हे मूर्ख व अक्कलहीन लोकांनो, हे आता ऐका; तुम्हांला डोळे आहेत, पण तुम्ही पाहत नाही; तुम्हांला कान आहेत, पण तुम्ही ऐकत नाही; परमेश्वर म्हणतो, तुम्ही माझे भय धरत नाही काय? माझ्या उपस्थितीपुढे तुम्ही थरथरत नाही काय? मी समुद्राची मर्यादा म्हणून वाळू अनंतकालच्या नियमाने नेमून दिली आहे, म्हणून तो ती ओलांडू शकत नाही; आणि त्याच्या लाटा उसळल्या, तरी त्या प्रबळ होऊ शकत नाहीत; त्या गर्जल्या, तरी त्या तिच्यावरून जाऊ शकत नाहीत. परंतु या लोकांचे हृदय फितुरीचे व बंडखोर आहे; ते फितूर झाले आहेत व निघून गेले आहेत. ते आपल्या मनातही म्हणत नाहीत, चला, आपण आपल्या परमेश्वर देवाचे भय धरू या, जो योग्य वेळी पूर्वीचा व नंतरचा पाऊस देतो; तो आमच्यासाठी पीककापणीचे नेमलेले आठवडे राखून ठेवतो. तुमच्या अधर्मांनी या गोष्टी दूर केल्या आहेत, आणि तुमच्या पापांनी तुमच्यापासून चांगल्या गोष्टी रोखून धरल्या आहेत.... ते न्याय करत नाहीत—पितृहीनांच्या खटल्याचा न्यायही करत नाहीत, तरी ते भरभराटीला येतात; आणि गरिबांचा हक्क ते न्यायाने ठरवत नाहीत. परमेश्वर म्हणतो, या गोष्टींसाठी मी शिक्षा करणार नाही काय? अशा राष्ट्रावर माझा जीव सूड उगवणार नाही काय?”

“परमेश्वराला असे म्हणण्यास भाग पाडले जाईल काय, ‘या लोकांसाठी तू प्रार्थना करू नकोस, त्यांच्या वतीने आर्त हाक किंवा विनंती उचलू नकोस, आणि माझ्यापुढे मध्यस्थीही करू नकोस; कारण मी तुझे ऐकणार नाही’? ‘म्हणून सरी रोखून धरल्या गेल्या आहेत, आणि उत्तरवृष्टी झाली नाही.... आता या वेळेपासून तू माझ्याकडे अशी हाक मारणार नाहीस काय, माझ्या पित्या, तू माझ्या तारुण्याचा मार्गदर्शक आहेस?’” Review and Herald, August 1, 1893.